

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Aan de Vaste Commissie van Financiën uit de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
mr. R.F. Berck
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 24 augustus 2006

Betreft: NOB-Commentaar op het wetsvoorstel Wijziging van de Wet op de kansspelbelasting in verband met kansspelen via internet (kamerstuk 30 583)

Geachte leden van de Commissie,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: de Orde) heeft met belangstelling kennisgenomen van het wetsvoorstel Wijziging van de kansspelbelasting in verband met kansspelen via internet. De Orde heeft daarin aanleiding gevonden voor de volgende reactie.

1. In het wetsvoorstel wordt onderscheid gemaakt tussen binnenlandse organisatoren van een internetkansspel en buitenlandse organisatoren van een internetkansspel. In het eerste geval is de organisator verplicht de kansspelbelasting van 40,85% af te dragen. Hij zal deze heffing inhouden op de opbrengst en de netto opbrengst uitkeren aan de winnaar van het kansspel. Indien de organisator in het buitenland is gevestigd, is niet de organisator maar de (binnenlandse) deelnemer/prijswinnaar die kansspelbelasting verschuldigd naar hetzelfde tarief van 40,85%. De Raad van State heeft gewezen op dit onderscheid en aandacht gevraagd voor de aanvaardbaarheid daarvan in de context van het EG-Verdrag, zij het met name toegespitst op de toepassing van de vrijstelling in de kansspelbelasting. In de reactie van de staatssecretaris van Financiën wordt daarop in meer algemene zin gereageerd, zonder dat dit tot een aanpassing van het wetsvoorstel heeft geleid.

De Orde is van oordeel dat het - gelet op de huidige stand van het gemeenschapsrecht - niettegenstaande de hiervoor vermelde reactie van de staatssecretaris zeer twijfelachtig is om op dit punt een onderscheid te maken. In het bijzonder is de Orde van oordeel dat er sprake kan zijn van strijdigheid met het vrije verkeer van vestiging (art. 43 EG), het vrije verkeer van diensten (art. 49 EG) en het vrije verkeer van kapitaal (art. 56 EG). De Orde wijst hierbij op het arrest Safir (HvJ EG 28 april 1998, nr. C-118/96, Jur. 1998, 1897) en het arrest Skandia/Ramstedt (HvJ EG 26 juni 2003, nr. C-422/01, Jur. 2003, 6817). In deze beide arresten maakte Zweden ten aanzien van de fiscale behandeling van lijfrenteverzekeringen, resp. pensioenregelingen een onderscheid naar gelang de verzekeraar al dan niet in het buitenland was gevestigd.

Ingevolge het arrest Safir werd ten aanzien van lijfrenteverzekeringen de verzekeraar in de heffing betrokken indien deze in Zweden was gevestigd en de verzekeringnemer/lijfrentegerechtigde indien de verzekeraar buiten Zweden was gevestigd. In het arrest Skandia/Ramstedt was de pensioenverzekerde gedwongen een andersoortige polis met andere fiscale gevolgen te sluiten indien de verzekeraar buiten Zweden was gevestigd dan wanneer de verzekeraar binnen Zweden was gevestigd. Het HvJ EG heeft in deze arresten de Zweedse regeling waarbij een onderscheid wordt gemaakt naar dienstverrichter in strijd geoordeeld met art. 49 EG.

De Orde realiseert zich dat er in beide arresten nog enkele andere omstandigheden van betekenis werden geacht bij de onderhavige beoordeling, maar is van mening dat de hiervoor aangegeven principiële beslissing ook van betekenis is voor de in het onderhavige wetsvoorstel aangegeven opzet. Daarbij zij opgemerkt dat er voor een dergelijk onderscheid ook al geen reden is om de heffing op een minder bezwaarlijke wijze toe te passen waarbij geen onderscheid wordt gemaakt tussen (in casu) binnenlandse en buitenlandse kansspel organisatoren. De Orde verzoekt u dit onderdeel nog eens tegen het licht van de Europese rechtspraak te houden. Wellicht ten overvloede wijst de Orde hierbij in breder verband ook naar het arrest Lindman (HvJ EG 13 november 2003, nr 42/02, V-N 2003/60.30) omdat in dit arrest uitdrukkelijk een (Finse) kansspelbelasting ter discussie staat. Meer algemeen merkt de Orde op dat het haar voorkomt dat de in het wetsvoorstel gekozen systematiek gemakkelijk tot strijdigheid met het EU-recht zou kunnen leiden en dat in dat verband het overweging verdient nog eens te beoordelen of de normale heffingssystematiek niet de voorkeur verdient boven de nu voorgestelde benadering. Hiermee hangt overigens samen hetgeen hierna onder punt 2 aan de orde komt.

Hoe dan ook maakt het wetsvoorstel naar het oordeel van de Orde niet duidelijk of er niet een minder bezwaarlijk alternatief is waardoor de ongelijkheid kan worden voorkomen. Informatie en invorderingsmoeilijkheden kunnen geen rechtvaardigingen zijn gelet op de Inlichtingenrichtlijn, de Invorderingsrichtlijn en de op dit punt constante rechtspraak van het HvJ EG.

Daarnaast denkt de Orde dat het ook mogelijk moet zijn om buitenlandse organisatoren te 'erkennen' en als inhoudingsplichtigen te doen aanmerken. In dit verband verwijzen we met name naar de regelingen die zijn getroffen in art. 6, tweede en derde lid, Wet LB 1964 (de fictieve inhoudingsplichtige), art. 19a, eerste lid, onderdeel f, Wet LB 1964 (de aangewezen buitenlandse pensioenverzekeraar) en art. 3.126, eerste lid, onderdeel d, Wet IB 001 (de aangewezen buitenlandse lijfrenteverzekeraar).

2. De Orde constateert dat er geen onderscheid bestaat in de tarief-toepassing tussen de gevallen waarbij de organisator in Nederland en in het buitenland is gevestigd. In beide gevallen geldt een tarief van 40,85%. Dat lijkt derhalve correct en in overeenstemming met het recht te zijn. Evenwel heeft de Orde hierbij de volgende opmerking. Ten aanzien van binnenlandse organisatoren is een gebruteerd tarief gehanteerd. Deze benadering is enigszins vergelijkbaar met de systematiek van de eindheffing in de Wet op de Loonbelasting 1964. De Orde vraagt zich af of het dan geen overweging verdient om de wettelijke systematiek in de kansspelbelasting in overeenstemming te brengen met, danwel zoveel mogelijk af te stemmen op, de eindheffingssystematiek in de loonbelasting.

3. De Orde constateert ten aanzien van het tarief tevens dat er geen onderscheid wordt gemaakt daar waar er wel reden toe bestaat. In het voorstel wordt ervan uitgegaan dat de binnenlandse organisator de kansspelbelasting niet verhaalt, zodat om die reden brutering plaatsvindt. Bij de kansspeldeelnemers in een buitenlands kansspel is de deelnemer zelf de belastingplichtige en draagt hij de kansspelbelasting mitsdien zelf. In dat geval is het naar het oordeel van de Orde onjuist dat eveneens wordt uitgegaan van een gebruteerd tarief: er vindt immers geen verhaal plaats. De Orde is van oordeel dat alsdan het tarief 29% dient te bedragen.

Voor de goede orde merkt de Orde op dat geen gebruteerd tarief kan worden toegepast omdat wellicht de buitenlandse organisator al een vergelijkbare belasting is verschuldigd die hij niet heeft verhaald op de deelnemer. Immers, als in het buitenland ook kansspelbelasting wordt geheven heeft de in Nederland wonende kansspeldeelnemer – zoals ook in de memorie van toelichting wordt opgemerkt – gelet op art. 52 BvdB 2001 recht op vrijstelling van Nederlandse kansspelbelasting. Dat zou overigens zowel moeten gelden ingeval de buitenlandse kansspelbelasting op de deelnemer wordt verhaald door middel van inhouding, als voor het geval dat de buitenlandse kansspelbelasting voor rekening van de buitenlandse organisator komt (en dus in feite aldaar een eindheffing is).

4. In het verlengde van het voorgaande vraagt de Orde zich af op welke wijze de heffing over prijzen van buitenlandse internetspelen daadwerkelijk zal worden geëffectueerd. Mede gezien de zeer geringe budgettaire opbrengst die met de indiening van dit wetsvoorstel wordt verwacht (in verhouding tot de hoogstwaarschijnlijk gewonnen prijzen) moet het er voor worden gehouden dat – behoudens uitzonderingsgevallen – de heffing ter zake van buitenlandse internetspelen een dode letter is. Zo wijst de Orde er bij wijze van voorbeeld ook op dat het lang niet altijd gemakkelijk is vast te stellen wanneer er sprake is van een binnenlands- of een buitenlands kansspel. Op blz. 3 van de Memorie van toelichting worden daarover wel enkele opmerkingen gemaakt en met name over de omstandigheden die indicaties (kunnen) vormen wanneer sprake is van een binnenlands- of buitenlands kansspel, maar deze behoeven bepaald niet beslissend te zijn; temeer niet daar webadressen betrekkelijk eenvoudig over de wereld zijn te verplaatsen. Gelet op de consequenties al naar gelang er sprake is van een binnenlands, dan wel een buitenlands kansspel, acht de Orde dit een weinig gelukkige opzet.

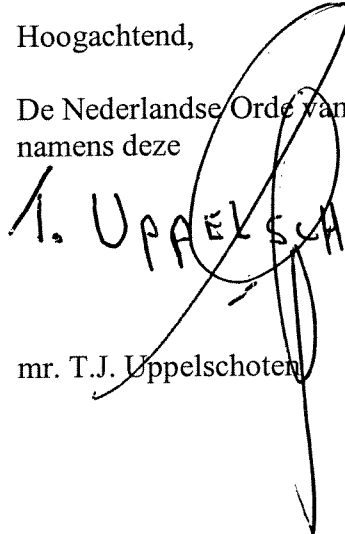
5. Tot slot

De Orde verzoekt u aan bovengenoemde punten aandacht te schenken. Een afschrift van deze brief is heden verzonden aan de minister van Financiën.

Uiteraard is de Orde graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,
namens deze

T. UPPELSCHOTEN

mr. T.J. Uppelschoten